

Arrest

nr. 218 344 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat Ph. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTEREN verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker diende op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Op 31 oktober 2018 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse

autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.3 Op 17 januari 2019 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat Spanje overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.4 Op 4 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 08.09.2018 in België te zijn aangekomen. Twee dagen later, op 10.09.2018 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 18.08.1989 in Gaza en over het staatsburgerschap van Palestina te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 14.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 14.09.2018 door de DVZ werd geregistreerd en waarbij betrokkene dezelfde gegevens opgaf als bij zijn aanmelding op 10.09.2018. Op 04.12.2018 meldde Meester Justine Braun per mail haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurostelsel werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 18.10.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij nooit eerder elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat zijn vingerafdrukken wel in Spanje genomen werden. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 10.09.2018 waaruit blijkt dat er voor betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en naar een verklaring gevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken wel heeft gegeven maar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat ze hen vier dagen achtergelaten hebben en niemand hen iets gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 18.10.2018 verder dat hij eind februari 2018 vanuit Palestina per bus legaal naar Egypte reisde waar hij zeven dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Egypte gedurende één maand bij familie verbleef en uiteindelijk vanuit Egypte vertrok om hij geen toelating had om daar te blijven wonen. Vanuit Egypte zou betrokkene per vliegtuig van Turkish Airlines legaal naar Venezuela gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vier maanden in Venezuela verbleven zou hebben en pogingen om te vertrekken ondernomen zou hebben. Uiteindelijk zou betrokkene per vliegtuig van een onbekende maatschappij legaal vanuit Venezuela naar Ecuador gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende anderhalve maand in Ecuador verbleven zou hebben om vervolgens vanuit Ecuador per vliegtuig van Air Europe naar Spanje te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij in Spanje zijn vingerafdrukken heeft gegeven en er verder niets gebeurde en dat ze eten kregen van mensen in de luchthaven. Na vier dagen zou betrokkene vanuit Spanje per taxi naar België gereisd zijn waar hij op 08.09.2018 zou zijn aangekomen. Twee dagen later, op 10.09.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 14.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 14.09.2018 door de DVZ werd geregistreerd en waarbij betrokkene dezelfde gegevens opgaf als bij zijn aanmelding op 10.09.2018. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn paspoort dat hij dit vernietigd heeft op het vliegtuig tijdens de vlucht van Ecuador naar Spanje omdat hij bang was dat Spanje hem zou terugsturen. Betrokkene legde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België wel een identiteitskaart met nummer 8 0238942 9 voor.

Vooreerst dient wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat hij in Spanje wel zijn

vingerafdrukken heeft gegeven en de verklaringen na confrontatie met het resultaat uit het Eurodacverslag van 10.09.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming in Spanje en waarbij betrokkene verklaarde dat hij wel zijn vingerafdrukken heeft gegeven maar dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat ze hem vier dagen hebben achtergelaten en niemand hen iets gevraagd heeft (DVZ, vraag 22 en 24) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 10.09.2018, met name ES11828082903100 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem.

De codering '1' na de landencode "ES" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van V/8erordering (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een verzoek om internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen verzoek om internationale bescherming gedaan zou hebben in Spanje of deze intentie niet kenbaar heeft gemaakt aan de Spaanse autoriteiten is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als verzoeker om internationale bescherming indien hij er geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten.

Rekening houdende met de vaststelling dat uit het Eurodacverslag van 10.09.2018 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem ook al stelt betrokkene dat hij wel zijn vingerafdrukken in Spanje heeft moeten geven maar hij er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werd voor betrokkene op 31.10.2018 een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Belgische autoriteiten ontvingen geen antwoord van de Spaanse autoriteiten binnen de termijn bepaald in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 17.01.2019 werden de Spaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 31.10.2018 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Spanje werd aldus vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Op 29.01.2019 informeerden de Spaanse autoriteiten de Belgische autoriteiten dat ze het verzoek voor betrokkene inwilligen waarmee Spanje weliswaar laattijdig maar expliciet te kennen geeft dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen

2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze in Spanje hun vingerafdrukken en hebben afgenomen en dat er verder niets gebeurde en dat ze eten kregen van mensen in de luchthaven en dat ze niet geholpen werden door de autoriteiten (DVZ, vraag 32). Wat betreft deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen of begin van bewijs aanbrengt van deze verklaringen. Betrokkene stelt dat hij niet geholpen zou zijn door de autoriteiten op de luchthaven maar toont evenmin aan dat hij zich tot deze autoriteiten gewend zou hebben. Betrokkene toont evenmin aan wat hij dan juist van de autoriteiten verwacht zou hebben of welke verwachtingen hij dan wel koesterde ten opzichte van de Spaanse autoriteiten. Het is bovendien merkwaardig dat men als persoon die het Arabisch voldoende beheerst om de problemen die tot zijn vlucht geleid hebben te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden en verklaarde de taal Engels niet voldoende te beheersen om de problemen die tot zijn vlucht geleid hebben te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden en blijkbaar geen Spaans spreekt (DVZ, persoonlijk onderhoud punt 2: ik verklaar de hulp van een tolk te verlangen) wel per vliegtuig vanuit Egypte naar het Spaanssprekende Venezuela kan reizen, daar vier maanden verbleven heeft en pogingen ondernomen heeft om te vertrekken, vervolgens anderhalve maand in het Spaanssprekende Ecuador kan verblijven en vervolgens per vliegtuig vanuit Ecuador naar Madrid in het Spaanssprekende Spanje kan reizen en om daar dan blijkbaar vervolgens gedurende vier dagen als van het Lam Gods geslagen zijnde hulpeloos op de luchthaven zou hebben doorgebracht waar men vervolgens wel eten van mensen kan aannemen en vervolgens na vier dagen probleemloos kan vertrekken om vervolgens per taxi vanuit Spanje naar België te reizen. Er kunnen bij deze verklaringen toch wel ernstige vraagtekens geplaatst worden wat betreft het geloofwaardig karakter ervan. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Braun van 04.12.2018 dient te worden opgemerkt dat Meester Braun vraagt om in het dossier van betrokkene gebruik te maken van de discretionaire bepalingen van art. 17§1 van de Dublin- III-Verordening. De DVZ wenst hier echter niet op in te gaan omwille van hetgeen hieronder volgt. Meester Braun stelt in haar tussenkomst verder dat talrijke publieke rapporten schendingen van internationale teksten door de Spaanse autoriteiten ten opzichte van migranten benadrukken. Meester Braun verwijst daarbij naar passages uit bepaalde punten uit het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere (<https://undocs.org/en/A/HRC/23/56/Add.2>), met name punt 45 (Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programmes or financial support other than what is provided by charity organizations), punt 46 (The situation of asylum seekers in Ceuta and Melilla deserves increased attention. During his visit, the Special Rapporteur visited CETIs in Ceuta and Melilla where asylum seekers are lodged with irregular migrants upon arrival. While the conditions in the two CETIs visited were acceptable, there is a serious concern regarding overcrowding in the CETIs. In particular, the centre in Melilla, which has a capacity of 480 persons, held around 850 persons as of February 2013. It should be highlighted that in the CETI in Ceuta, there has been a decrease from 1,314 persons held in 2011 to 584 in 2012) en punt 48 (Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. During the Special Rapporteur's visit, the Government admitted the difficulty of complying with the required time frames. Reportedly, asylum applications can sometimes take two to five years to be decided). Wat dit laatste betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat het aan de Spaanse autoriteiten toekomt de tijd te nemen die zij nodig achten wat betreft het nemen van een beslissing over een verzoek om internationale bescherming. Dat dit soms lang in beslag kan nemen, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit een automatisme is en toont evenmin aan waar dit een schending van art. 3 EVRM zou zijn. Wat dit rapport betreft dient te worden opgemerkt dat het werd opgesteld na een bezoek aan Spanje van 21 januari tot 28 januari 2013. Naast het gegeven dat dit rapport werd gepubliceerd op 06.06.2013 en derhalve gedateerd is, toont Meester Braun in haar tussenkomst op geen enkele wijze aan dat de erin vervatte informatie nog actueel is. Daarbij dient te worden opgemerkt dat Meester Braun in haar tussenkomst enkel verwijst naar het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere en hier al dan niet bewust volledig voorbij gaat aan het antwoord van de Spaanse autoriteiten van 28.05.2013 met name Addendum - Mission to Spain : comments by the

(https://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A.HRC.23.56.Add.3_ENG.pdf) verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN waarbij de Spaanse autoriteiten betreuren dat dit verslag geïsoleerde gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met foltering en onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments: punt 11). Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de verwijzingen door Meester Braun naar het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze argumenten niet als ernstig beschouwd kunnen worden en al zeker niet als gegrond beschouwd kunnen worden. Wat betreft de verwijzing van Meester Braun naar de webpagina <http://www.asylumineurope.org/news/18-04-2016/aida-report-spain-improving-reception-conditions-arred-access-procedure-border> waarbij zij stelt dat dit rapport het tekort aan opvangplaatsen in Spanje benadrukt en waarbij ze stelt dat Amnesty International in haar jaarrapport voor Spanje van 2016/2017 (Amnesty International, Rapport 2016/17. La situation des droits humains dans le monde, p. 186, consulteerbaar op <https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/spain/report-spain/> dezelfde vaststelling doet, dient te worden opgemerkt dat Meester Braun wat betreft het AIDA-rapport waar zij naar verwijst, refereert naar een gedateerd rapport van 16.04.2016 waarvan niet wordt aangetoond dat de erin vervatte informatie nog actueel zou zijn. Integendeel, de meest recente update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje van 21.03.2018 (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren op het vasteland in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Dit gezegd zijnde, dient de passage die Meester Braun in haar tussenkomst aanhaalt en waarbij ze op in haar tussenkomst stelt: "il a également été rapporté que l'accès des demandeurs d'asile à la justice et à l'aide juridique est menacé par l'entrée en vigueur de la loi 10/2012. Le rapporteur spécial exprime sa préoccupation d'une réduction de la protection internationale et de la position de discrimination et d'inégalité dans laquelle sont mis les demandeurs d'asile : "Due to the increase in asylum applications made in Spain in recent years, leading to a slowing down of responses by the Spanish asylum system, applicants are waiting long periods of time before being called to be interviewed by the OAR. This problem had already emerged in 2015, resulting in an intervention of the Spanish Ombudsman, who reported delays of 4 months for an appointment with OAR and adverse consequences for asylum seekers left undocumented until they lodge their claim and obtain a red card (tarjeta roja) which certifies their asylum seeker status and their right to remain and work in Spain throughout the procedure. These delays expose asylum seekers to risks of refoulement or expulsion, as before they are undocumented until they register their application and they are given the asylum seekers red card. In one case brought by CEAR before the Ombudsman, an applicant from Cote d'Ivoire who waited for seven months to be registered was issued

an expulsion order due to his lack of documentation” als ongegrond worden beschouwd. Meester Braun slaagt er in de bovenstaande passage eveneens in om een mengelmoes te maken van verschillende rapporten zonder ook maar enige referentie te geven waar ze deze informatie zou hebben gevonden. Zo blijkt dat de passage “il a également été rapporté que l'accès des demandeurs d'asile à la justice et à l'aide juridique est menacé par l'entrée en vigueur de la loi 10/2012. Le rapporteur spécial exprime sa préoccupation d'une réduction de la protection internationale et de la position de discrimination et d'inégalité dans laquelle sont mis les demandeurs d'asile » een samenraapsel is van een aantal zinnen op pagina 12 van het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013 opgesteld door Mutuma Ruteere, terwijl de Engelse tekst in haar tussenkomst plak- en knipwerk is van pagina 21, met name alinea 2 en 3, uit het “Country Report: Spain”, AIDA, last update 21.03.2018. Wat betreft de verwijzing naar de internetpost <https://www.infomigrants.net/fr/post/7093/enespagne-les-droits-des-migrants-sont-bafoues> in de tussenkomst van Meester Braun dient te worden opgemerkt dat deze post gaat over mensen die per boot de Middellandse Zee oversteken en aankomen op verschillende plaatsen in Spanje. Meester Braun toont op geen enkele wijze aan hoe deze internetpost betrekking zou hebben op haar cliënt. Betrokkene zelf verklaarde immers dat hij per vliegtuig in Madrid is toegekomen en uit het Eurodacverslag van 10.09.2018 blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten in Madrid werden genomen en geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Meester Braun toont dan ook op geen enkele wijze aan waar deze internetpost betrekking zou hebben haar cliënt aangezien de internetpost handelt over Motril, Almeria en Malaga. Dezelfde conclusie dient getrokken te worden met betrekking tot de communicatie van HRW van 31.07.2017 <https://www.hrw.org/fr/news/2017/07/31/espagne-lesmigrants-detenus-dans-des-conditions-deplorables>. Wat betreft de statistieken die Meester Braun in haar tussenkomst aanhaalt waarbij ze stelt dat deze van AIDA afkomstig zijn, krijgt in Spanje slechts 5,2% van de verzoekers om internationale bescherming in eerste aanleg het statuut van vluchteling. Naar welk rapport van AIDA Meester Braun hier verwijst is ook hier niet duidelijk bij gebrek aan referenties. Uit de meest recente update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje van 21.03.2018 worden op pagina 7 echter wel statistieken gegeven. Daar waar in het AIDA-rapport wordt aangegeven dat het om de cijfers van 2016 gaat die gepubliceerd werden in 2018 terwijl uit de titel bij de cijfers deze mogelijk over 2017 gaan, blijkt in elk geval dat in 5,2% van de verzoeken om internationale bescherming de status van vluchteling werd toegekend in eerste aanleg. Daarnaast blijkt echter uit dezelfde cijfers ook dat in 35,2% van de verzoeken om internationale bescherming subsidiaire bescherming werd toegekend. Het aantal personen dat in Spanje dus internationale bescherming verkreeg bedraagt in eerste aanleg dan ook 40,4%. Het gegeven dat Meester Braun enkel verwijst naar de 5,2% van de verzoekers die internationale bescherming verkregen hebben in eerste aanleg en daarbij met geen woord rept over het percentage dat in eerste aanleg subsidiaire bescherming verkregen heeft en al evenmin aangeeft waar ze deze cijfers gehaald heeft, is niet ernstig te nemen en is een vorm van bewuste misleiding. Wat betreft de vermelding van Meester Braun en waarbij ze stelt dat in het AIDA rapport op pagina 12 wordt aangegeven dat er belangrijke problemen zijn met vertalingen en interpretaties, dient te worden opgemerkt dat Meester Braun niet aangeeft naar welke versie van het rapport ze hier eigenlijk refereert. In het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje van 21.03.2018 wordt op pagina 12 enkel verwezen naar wijzigingen in de Spaanse procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, wijzigingen in de omstandigheden van opvang en het vasthouden van verzoekers om internationale bescherming. Over problemen met vertalingen en interpretaties wordt op pagina 12 van dit rapport met geen woord gerept. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat in het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje met als laatste update 21.03.2018 nergens melding gemaakt wordt van problemen om tolken Arabisch te vinden. Meester Braun stelt dat op basis van de elementen die ze in haar tussenkomst aanhaalt een overdracht van haar cliënt aan Spanje een reëel risico op schending van art. 3 van het EVRM zou inhouden en vraagt bij verwijzing naar verschillende arresten van het EHRM om het verzoek om internationale bescherming van haar cliënt in België te behandelen en gebruikt te maken van de modaliteiten in art. 17§1 van de Dublin-III-Verordening. De DVZ is dan ook niet van plan om een gevolg te geven aan de vraag van Meester Braun om het verzoek van haar cliënt in België te behandelen. De door betrokkene en zijn raadvrouw aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje worden door de DVZ zoals hieronder uitgebreid en gedetailleerd verder uiteengezet zal worden dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapport van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, “Country Report: Spain”,

AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In het aangehaalde rapport van deze toonaangevende en gezaghebbende organisatie zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking

van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Wat betreft de omstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros') dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum terecht zal komen. Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Wat betreft de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 dient te worden opgemerkt dat het EHRM in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient toch te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Er dient in dit geval gewezen te worden op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje. De Spaanse autoriteiten werden bij ontstentenis van antwoord op het Belgische terugnameverzoek van 05.12.2018 dd. 20.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hier aangaande dient te worden opgemerkt dat de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Wat betreft de verklaring van Meester Braun dat er in Spanje geen toegang zou tot juridische hulp en geen toegang tot informatie had, dient te worden opgemerkt dat uit de meeste recente update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje, in casu de update van 21.03.2018, blijkt dat verzoekers om internationale bescherming wel degelijk toegang hebben tot juridische bijstand. Het is niet omdat men meent dat er hier geen toegang toe was of hier geen informatie over verkregen zou hebben dat deze mening correct is aangezien uit de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 het tegendeel blijkt (AIDA rapport – last updated 21.03.2018 – p. 25-27). Uit informatie van AIDA en ECRE (<http://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-> eturnees) blijkt verder dat het hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin- III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is

voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Er zijn verder evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Spanje en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en in digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvraag te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep

van verzoekers om internationale bescherming, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van dit rapport, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zes (06) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 18.10.2018 dat een neef van hem, Alshaeer Rami (o.v. 7.934.827), die ongeveer 35 jaar is in Antwerpen verblijft en erkend is (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde neef dient te worden opgemerkt dat deze op 29.04.2015 inderdaad door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Echter, het betreft hier een verklaarde neef van betrokkene die net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde neef die legaal in België verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België te hebben. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat een oom van de mama langs moederszijde waar van de geboortedatum niet kent maar die ongeveer al zestig jaar in Europa is, in Duitsland verblijft en de Duitse nationaliteit heeft verkregen na lang verblijf (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde oom van de mama langs moederszijde dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat deze al zestig jaar in Europa is en dus net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde oom die in Duitsland verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 18.10.2018 dat dit is omdat hij hier familie heeft en dat hij naar België gekomen is om zijn studies verder te zetten maar dat België zijn favoriet is. Betrokkene verklaarde verder dat hij veel gehoord heeft over België en dat vrienden zeggen dat België goed is. Betrokkene verklaarde tot slot dat de mensenrechten worden nageleefd (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot de verklaarde redenen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient het volgende te worden opgemerkt. Wat betreft de verklaringen dat hij veel gehoord heeft over België en dat vrienden zeggen dat België goed is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen of via vrienden en dus via derden verkregen heeft

kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de verklaringen dat de mensenrechten worden nageleefd dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonbaar dat de mensenrechten enkel in België nageleefd zouden worden en dat de overige lidstaten deze zonder meer met de voeten zouden treden of aan hun laars lappen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij familie in België heeft, dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat dit geen grond is om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Daarenboven verklaarde betrokkene eveneens dat een oom van zijn mama al ongeveer 60 jaar in Europa verblijft en legaal in Duitsland verblijft omdat hij de Duitse nationaliteit heeft verkregen (DVZ, vraag 31). Betrokkene heeft dus niet alleen familie in België maar ook in Duitsland. Wat tot slot de verklaring betreft dat hij naar België gekomen is om zijn studies verder te zetten, dient te worden opgemerkt dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België dient om bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een Verzoek om internationale bescherming in België opstarten om in België zijn studies verder te zetten, valt echter buiten het toepassingsgebied van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en is een manifest misbruik van deze procedure. Afsluitend dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 18.10.2019 dat deze goed is. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat betrokkene niet op medische verzorging in Spanje kan rekenen indien dit nodig zou zijn. Integendeel de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 aangaande Spanje stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport die hogerop werd aangehaald. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van terugname, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Spaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen

of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Madrid.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III- verordening in samenhang met de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, hij nog wel degelijk familie heeft in België die in het land van herkomst tot zijn gezin behoorde. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aanwezigheid van een neef in België en twee ooms in Duitsland onvoldoende zijn om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Hij voert aan dat zijn broer I.A. kort na hem in België is aangekomen en eveneens een beschermingsverzoek heeft ingediend dat door België behandeld wordt. Verzoeker preciseert ter terechtzitting dat zijn broer nog niet aanwezig was in België op het ogenblik van verzoekers verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2018, zodat hij dit niet kon melden. Hij voert aan dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen beide broers omdat zij steeds hebben samengewoond in Gaza, Venezuela en Ecuador. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het beschermingsverzoek van zijn broer en dit hen aldus de kans ontnaemt zich met elkaar te herenigen. Hij besluit aldus dat werd nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de aanwezigheid van alle familieleden in het licht van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en dat hierover ook niet werd gemotiveerd.

2.2.2. Artikel 16 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Artikel 16

Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.

3. De Commissie is bevoegd gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 45 vast te stellen betreffende de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de criteria om te bepalen of er sprake is van een bewezen verwantschapsrelatie, de criteria voor de beoordeling van het vermogen van de betrokkene om voor de afhankelijke persoon te zorgen en de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van het onvermogen om gedurende een significante tijdsspanne te reizen.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden voor overleg en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

Artikel 17.1. van de Dublin III-Verordening bepaalt dat een lidstaat in afwijking van artikel 3, lid 1, kan besluiten om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de verordening niet verplicht.

Artikel 17.1 dat een soevereiniteitsclausule bevat op grond waarvan een lidstaat de mogelijkheid heeft – en niet de verplichting – om te besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, op grond van de criteria voorzien in de Dublin III-Verordening, te behandelen. Deze bepaling veruitwendigt overweging 17 van de Dublin III-Verordening in zoverre deze overweging stelt dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen kan afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat is ingediend kan behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria niet verantwoordelijk voor de behandeling.

In casu beroept verzoeker zich niet op de afhankelijkheidsclausule voorzien in artikel 16, maar op de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Verzoeker beroept zich daarbij op een band van afhankelijkheid met zijn broer I.A. omdat zij, niet alleen in Gaza, maar ook in

Venezuela en Ecuador zouden hebben samengewoond. Hij legt daartoe hun persoonlijke documenten (paspoort, geboorteakte en beschermingsverzoek van I.A.), alsook enkele foto's voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een neef A.R. heeft die in Antwerpen verblijft en als vluchteling erkend is. Deze werd in het bestreden beslissing niet als een gezinslid in de zin van artikel 2 (g) van de Dublin III-Verordening beschouwd. Hij verklaarde verder nog dat een oom van zijn moeder in Duitsland zou verblijven. Verzoeker betwist met betrekking tot deze familieleden niet dat dit geen aanleiding geeft tot een behandeling van zijn beschermingsverzoek in België.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker en zijn broer in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, moet toch worden vastgesteld dat verzoeker en zijn broer volwassen mannen zijn, geboren in 1988 en 1989, dat zij niet aantonen gezondheidsproblemen te hebben en dat zij, ondanks het feit dat zij in het verleden een tijd hebben samengewoond, ook alleen reisden en apart van elkaar verbleven. Zo blijkt uit het administratief dossier dat enkel verzoekers vingerafdrukken in Spanje werden geregistreerd (het overnameverzoek van zijn broer I.A. werd door Spanje geweigerd omdat er geen gegevens over hem werden teruggevonden). Dit wijst er prima facie op dat verzoeker zich zonder zijn broer naar Spanje heeft begeven. Verzoeker reisde ook alleen, enkele maanden voor zijn broer naar België. Uit de verklaring van I.A. voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag nr. 12) blijkt ook dat deze verklaarde in 2014 en 2015 in Maleisië te hebben gewerkt. Er blijkt niet dat verzoeker zelf ooit in Maleisië gewoond heeft.

Aldus bevat het dossier indicaties dat verzoeker en zijn broer in de laatste jaren gedurende langere periodes niet hebben samengewoond.

De Raad wijst er ook op dat het EHRM van oordeel is dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr. 31519/96).

Verzoekers algemene verklaringen dat hij steeds een hecht gezin zou hebben gevormd met zijn broer worden niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker brengt daarnaast geen bijkomende elementen aan die kunnen wijzen op een band van afhankelijkheid.

Het middel is niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT